א א מיי׳ פ״ד מהלכות תמורה

ב ב מייי שם הינה ט: ג ג מיי שם פ"א הלי יד: ד ד מיי שם פ"ג הלי א:

ה ה מיי׳ פ״ד מהלכות פסה״מ

בלרה אי

תורה אור השלם

ואם זבח שְׁלְמִים קְרְבְּנוֹ אם מְן הַבְּקֵר הוא מַקְרִיב אם זְבָר אַם נְקַבִיה תָמִים יַקְרִיבְנוּ לְפָנֵי

אם אַקְּרְיבָנוּ לְפְנֵי יַקְרִיבָנוּ לְפְנֵי יַקְרִיבָנוּ לְפְנֵי יַקְרִיבָנוּ לְפְנֵי יַנְיִי לְבְּיִר יִבְּיוּ לְפְנֵי יִנְיִי לְבְּיִר יִנְיִי לְבְּיִר יְנִיִי לְבְּיִר יְנִייִי לְבְּיִר יְנִייִי וְבְּיִרְ יְנִייִי יְבִּייִ יְבִּיי יַבְּיִ יְבִּיי יַבְּיִר יְבִיי יִבְּי כִּוּ לְתִיִּיְרְ וְתְּבְּיִ בְּיִּרְ וְתְּבְּיִ בְּיִי יְבִי כִּוּ וְעִיִּיִיְרְ וְתְּבְּיִ בְּיִּרְ וְתְבִּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יְבִּיִּי יְבְּיִי יְבִיי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְייִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיי יְבִּיי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יְבִּיי יְבִּיי יִבְּיי יִבְּיִי יִבְּיי יִבְּיִי יִבְּיִי יִבְּיִי יְבְּיִי יְבְּיִי יְבְּיִי יְבְּיי יְבְּיִי יְבְּיִי יְבְּיִי יְבְּיִי יְבְּיִי יְבְּיי יְבְּיִי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיִי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיוּ יְבְּיי יְבְּיי וְּבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְיי יְבְּיי יִבְּיי יְבְיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבִּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יִבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יִבְּיי יִבְּיי יְבְּיי יִבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְּיי יְבְיי יִבְּיי יִּבְּיי יִבְּיי יִּבְּיי יִּבְּיי יִבְּיי יִּבְּיי בְּיִי יְבְּיי יְבְּיי בְּייִי יְבְּיי בְּיִיי בְּיִיי בְּיִיי יְבְּייי בְּיִיי בְּיִייִי בְּיִינִי בְּיִיי בְּיִיי בְּיִינְיּי יְבִּיי בְּיּיִי בְּיִיי בְּיּיי בְּיִיי בְּייִיי בְּייִיי בְּיּייִינְיּינְיִי בְּיִייִינְּיי בְּיּיי בְּייִייי בְּיּיי בְּיּייי בְּייִייְבְּיי בְּייִיי בְּייִייי בְּייִיי בְּייִיי בְּייִיי בְּיּיי בְּיִייי בְּיִייי בְּיִייי בְּייִיי בְּייי בְּייִי בְּייִיי בְּייִיי בְּייִיי בְּיִיי בְּיִיי בְּייִי בְּיִייִיי בְּייִיי בְּייִיי בְּייִיי בְּייִיי בְּייִייְיי בְּייי בְּייי בְּייי בְּיייי בְּייִייי בְּיייי בְּייי בְּייִיי בְּייי

והבשר תאבל: דברים יב כז

שינויי נוסחאות

א] שמואל קא סבר רבי אלעזר

כל מיים. מיבת

כל (ש מ) כן הלי שלנוים: ינויכת הן נמחק (ש"מ) ג] ותנופה וחזה כל"ל (הגר"א) ד] גמ' וכיון דתנת

ככ"כ (הגר"א) דן גמ" ובדרן דתנם ולדן וולד ולדן (ש"מ) הן מודינא לך אלא (ש"מ) זן הולד. ס"א נקבה לרבות את התמורה, אבל רש"י

לא גרים לה עד לקמן (ש"מ) ז] תיבות לינו קרב נמחק (ש"ח) תיבות לינו קרב נמחק (ש"ח) ת] הקדשים אינו קרב ת"ל (ש"ח) ע] נקבה לרבות את התמורה.

יהלא דין הוא ומה ולד שאינו נוהג

בכל הקדשים כשר ליקרב תמורה שנוהגת בכל הקדשים אינו דין שתיכשר ליקרב לא אי אמרת בולד שתיכשר ליקרב לא אי אמרת בולד

שתיכשר ניקרב נה חי חמרת בוגד שגידולי הקדש תאמר בתמורה שאינה גידולי הקדש הואיל ואינה גידולי הקדש לא תיכשר ליקרב תלמוד לומר נקבה לרבות את

התמורה (ש"ח) עי ח"ג שמבים גי הת"כ. ין אלא ולד תמימין ותמורת תמימין ולד בעלי (ש"ח)

או מיבת מסתברא נמחה (ש"ח)

יק] מינה מקסבלה (מתחק (שיח)
יק] הכל איתמר נמי ככל.
אות כי נמחק (שיח) יק הלדוח
אות כי נמחק (שיח) יק הלדוח
ובדריך זה הגדר משל (שיח)
יון יכול אף ולדות כל (שיח)
יון יכול אף ולדות כל (שיח)
יון כש"ק מ"ז, וער ש"ת.
יון המיורה וברי מנא (שיח)

ב ב מיי שם הלכה ע:

נו [נקנק יוו], כי [כבורות שו], (ג) [ע" תוס' בכורות דף מא ע"א ד"ה ואתי ואקמן בתוס' דף לא ע"ב ד"ה ולדן. ש"מ]:, ד) [לקמן

'ח:ן, ה) נזיר כה. וע"ש בכורות

יד:ן, ו) ובכורות דף יד ע"ב.

הגהות הב"ח

לה"ל רש"י ד"ה שמעינן לר"ל לה"ל דאמר שמעיה נ"ב דמס' עדיות

ובקמוך דף יח:

הגהות הגר"א

[א] גם' אינו קרב כו'. הגירסא מהופך וכל"ל הואיל ואינו נוהג

ננגופך ובנדיכ הוחינ וחינו נוהג לב הקדשים אינו קרב מ"ל: [ב] שם אלא כרי. ג"כ מהופך וכליל אלא ולד ממימין ממורמ ממימין ולד כו': [ג] שם דאיממר: צ"ל איממר:

מוסף רש"י

ודד שדמהים לא יקרב שממים. מאל סונסו למיסה ומת ולקפון יח.. זכר לרבות את הולד. גבי שלמים. שלמים כתיב לס זכר אם נקבה ממים, וקרא ימילא הוא, דנישתוק קרא מיניה ומדלא קבע בה זכר בדקבע בעולה ממילא קבע בה זכר מדקבע בעולה ממילא דניקבה נמי

חזיא, זכר ונקבה תו למה לי, זכר לרצות ולד שלמים (בכורות טו:).

לרכות ולד בלומים (בכודות מה).

ודלד תמומים, ולד כמסה ממימה
(ושם). ולד בעלי מומין: שקדם
קקדטן לז מומין (שם). רק
קדשיך אלו תמורות. דלחת
למסומיעין שיקרבו למומה, דלי
למסומיעין שיקרבו למומה, דלי
לעיקר הקדש לזחל למה לי למכסה
שיעם ליותשלים, דל שמענין קרלי
עודל השמר לך פן מעלה שולומין
בווג' (שם דש.). אשר ידויו לך. מי
מולה להשמר לך כן מולה שולומין
מולח לו מדבים אחב ידויו לך. מי

הן אותן קדשים שהן עכשיו

עתידים להעמיד אחרים מחתיהם.

ומזרץ. שיכניסם לכיפה בשביל

ביותן. עישניסט כניפה בפציג בחולדי שימות (נדיר שח). בוולדי שלמים. לדומיהן לגבי עולה לא מקדמים לדומיהן לגבי עולה לא מסיב דאין עולה באה אלא זכר, אבל שלמים אם זכר אם נקבה כמיב, וכן נמי באשם לינא ולד דאיע בא

אלא זכר (שם). ת"ל רק. שאין הכתוב מדבר אלא בתמורת עולה

הכמוב והכל מנמ בתנחות מעולה וולדות שלמים ולא בולד מטאת וממורת אשם, ודם ובחיך ישפך דכתיב בקרא היינו שלמים (שם). אינו צריך. למעט אשם (שם).

שריבה הכתוב אשר יהיו לך (נד

שלמים לא יקרב שלמים.

ט הכי גרסיטן מיחיבי ר' אליעזר כו' הך גרסי' ברישא והדר הך כל יד:], 1) [בכורות דף יד ע"ב.
ש"מ:]. 3) [ע" תוס" מנחות דף ש"מ:]. 3) [ע" תוס" מנחות דף ע"ה ד"ה אלה. מ"ט),
ט ש"ק לע"ה, 5) [לקנו מ:].
ט ש"ק לע"ה, 6) [ש"ק מ"ה),
[ע" מ", 6] [ש" מ" ה" ה"ט,

"מ" (ע" מוספות מ"ר כה. ד"ה
מ" (ע" מוספות מ"ר כה. ד"ה
ואמאי מיד בפשיטות ובקיצור על אלו. וליון דפנה ולדן וולד וולדן. ל"ל למיתני עד סוף העולם: שמעיה לר"א דאמר. (4) במתני' ולד

אמר לך שמואל פדלמא הך תנא נמי סבר כל היכא דלא חזיא לגופה לא נחתא לה קדושת הגוף:

הדרן עלך יש בקרבנות

אלו אקדשים שוולדותיהן ותמורותיהן כיוצא בהן ולד שלמים ותמורתן ולדן וולד ולדן עד סוף כל העולם הרי פהן שלמים ומעונין סמיכה ונסכים מ ותנופת חזה ושוק: גמ' מכיון רתנא ולדן וולד ולדן עד סוף כל העולם למה לי תנא דירן שמעיה לר"א ראמר ⁶ולד שלמים לא יקרב שלמים וא"ל תנא דירן לא מיבעיא בוולדן דלא מודינא פאלא אפי' עד םוף העולם לא מודינא לך: מנא ה"מ °דת"ר יזכר לרבות את הולדיו והלא דין הוא ומה תמורה שאין גידולי הקדש קריבה ולד שגידולי הקדש אינו דין שיקרב מה לתמורה שכן נוהגת בכל הקדשים תאמר בולד שאינו נוהג בכל הקדשים יו אינו קרב ואו הואיל ואינו נוהג בכל הקדשים יו ת"ל זכר לרבות את הולד נקבה שלרבות התמורה אין לי 🗈 אלא י תמורת תמימין וולד תמימין ולד בעלי מומין ותמורת בעלי מומין מנין ת"ל אם י זכר בלרבות ולד בעלי מומין אם נקבה לרבות יתמורת בעלי מומין אמר ליה רב ספרא לאביי ואיפוך אנא יש מסתברא ממקום שנתרבתה תמורת תמימין נתרבתה תמורת בעלי מומין א"ל מי קאמינא לך ליפוך אם זכר אם נקבה אנא כוליה קרא קאמינא אימא זכר לרבות את התמורה נקבה לרבות את הולד א"ל ולד לשון זכר משמע תמורה לשון נקבה משמע למאי הלכתא אמר שמואל יליקרב ואליבא ידר"א דמהו דתימא כי קאמר רבי אלעזר עולה דאיכא שם עולה על אמו אבל הני ולדות לא

ואליבא דר"א רב פפא אמר לרעיה ואליבא דדברי הכל והאי תנא מייתי לה מהכא© בק קדשיך י אלו תמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות י©תשא ובאת מהכא© יכול יכניסנו לבית הבחירה וימנע מהם מים ומזון כדי שימותו ת"ל ©ועשית עולותיך הבשר והדם כדרך שאתה נוהג בעולה אתה נוהג בתמורה כדרך שאתה נוהג בשלמים אתה נוהג בוולדי שלמים ובתמורה יכול יי כל קדשים כן ת"ל רק דברי רבי ישמעאל ר"ע אומר אינו צריך " הרי הוא אומר אשם הוא ייס יכול (אשם אשם לה') הוא קרב ואין תמורתו קריבה אמר מר תשא ובאת יכול יכניסנו לבית הבחירה שמנא תיתי הא כיון דגמרי חמש חמאות הנך מקרב קרבי מהו דתימא חמש חמאות מתות בכ"מ והגך ימותו בבית הבחירה יים קמ"ל אמר מר יכול אף יים כל הקדשים כן ת"ל רק קדשיך ולד דמאן אי דעולה זכר הוא ולאו בר אולודי הוא ואי דחמאת הגמירי לה דלמיתה י₪ קיימי 38

יסיל מכוז למימו את הלולי ממון בנית הבחירה כדי לקיים כהו ששל וכלת אל המקום קמ"ל ועשית עולותן וגר, יכול מו הבקר מהם היי משמע בין זכר בין נקבה אלא להכי אצטריך זכר לדבות את הוולד ונקבה לדבות התמורה. ולבחוב נקבה ולא ביבעי האו הלא דין הוא מיר למיני מלו למית להל הליבעי האו להל הכיב הליד מולים לולו למית להל הליבעי האו להיבעי האיד בשה את הבו להל הכיב איד מולים לולו למית להל הליבעי האו להל מתוך הלא ביבע השל הליבעי האו להיבע המורה בשל היבע היבע להל למת ל ל

שלמים לא יקרב אלא ימות: זכר. גבי שלמים כש שנאמר ואם זבח שלמים קרבנו וגו' והוה ליה למיכתב אם מן הבקר הוא מקריב תמים יקריבנו אם זכר אם נקבה למה לי אי לאו לדרשה: קריבה. כדמרבי בסמוך מנקבה: בכל הקדשים. קדשי יחיד: ולד חינו נוהג בכל הקדשים. דהא עולה ואשם זכרים נינהו: וולד סמימים. שהאם תמימה: אם. לרבות: ואיפוד אנא. אם זכר לרבות תמורת בעלי מומין אם נקבה לרבות ולד בעלי מומין: ממקום שנתרבתה. מנקבה איתרבאי תמורת תמימין הלכך מאם דסמיך ליה איתרבאי תמורת בעלי מומין ולא מאם דסמוך לזכר: כוליה קרא. זכר לרבות תמורה ואם דידיה לתמורת בעלי מומין נקבה לרבות ולד ואם דידיה לולד בעלי מומין: לשון זכר משמע. הלכך מזכר נפקח: למחי הלכתח. קדשי הנך וולדות של בעלי מומין דהא אמן לא חזיא ליקרב: ואליבא דרבי אלעור. דאמר במתנייי הפריש נקבה לעולה וילדה ולדה קרב עולה אע"ג דאימיה לא חזיא הכא נמי קרבי ואע"ג דאימיה לא חזיא ואלטריך לאשמועינן הכי: דמהו דתימא. התם הוא דאמר רבי אלעזר גבי עולה דאיכא שם עולה על כם אמן כלומר דאע"ג דהיא עלמה לא קרבה לא פקעה קדושה מינה שהרי מלינו נקבה עולה כגון עולת העוף דאין תמות וזכרות בעופותי : אבל גבי וולדות. שלמים ידו בעלי מומין כהודאין שלמים על אמן דלא מצינו בעל מום קרב שלמים דהא שלמים עוף ליכא אימא לא קרבי: דברי הכל. דאפילו רבנן מודו כיו דקדשי מיהא לרעייה ולא אמרי׳ חולין נינהו דהא אמרינן נמי גבי עולת נקבה ולדה ירעה: יכול יכניסנו לבים הבחירה וימנע מהן כו'. דהא יקיים ליה תשה ובחת: ועשים עולותיך ודם ובחיך ישפך וגו'. (דברים יב) והחי קרח סמיך לרק קדשיך: יכול אף כל הקדשים.

רבינו גרשום

אלו קרשים (שלמים) שוולדותיהן ותמורותיהן כיוצא כהן. קרבן קריבין: וולד שלמים ותמורתן וולד וולדן של שלמים עד סוף כל א דאמר | ולד שלמים לא יקרב שלמים. אלא ירעה: לא מיבעיא וולדז דקרב שלמים כו': אם זכר. נקבה אם זכר אם נקבה כיון דאמר

יהא נמי ולדו ותמורתו קרב: ס"ל רק.

ולקמיה מפרש הי ולד קא ממעט. כל

אכין ורקין מיעוטין: כיו מנא סיסי.

דתיסק אדעתיה דימותו דאנטריך

שולותיך וגו׳ הא ודאי כיון דגמריכן

ה' חטאות מתות תרי מינייהו ולד חטאת

ותמורת חטאת מכלל דולד שלמים

ותמורת שלמים לא מייתי כייו דהא לא

גמירי אלא בחטאת: יוהא בהא

סליא. תיובתא הוא דקא מותיב:

קאי

ומעשר דתמורתה לא קרבה:

א) נראה דל"ל קמ"ל דאפ׳ בתמורת בע"מ נמי סבר ר"א דקרבו.

קובצת.

סוב ברע ולכל הפחות נאמר לרעייה. חוס: רק קדשר אלו תמורות. צ"ע אי תמורות בעל מום קריבה דשמא דוקא ולד דיצא מגוף החיר לא משטית מהריא (בכורות טו.) דבין לפני פריונן ובין לאחר פדיונן עושה תמורה ואמר רב נחמן ותמורה דלאחר פדיונן מתה דלאר פדיונן מתה דלאר שטיר מהריא (בכורות טו.) דבין לפני פריונן ותמורה דקמי פדיונן נימי מכח קדושה דחויה אתיא ולפרב לא דמכח קדושה דחויה אול קודים לא, דהיד אמרינן החם גבי ולד בעל מום אלמא אעיצ דולדי בעל מום לפני פריונן קרב לאחר פדיונן קריא ליה מכח קדושה דחויה הלבן נימא הכץ והכין. גליון: אשר יהיו לך אלו הוולדות. אפי עד טוף העולם. חימה לרבא דאמר בולד ולד ואל איקרבו א"כ בר טוף והעלםן למה לי וי"ל דרוקא בולד ולד דהוו אקראי בעלמא אבל שלישי דלגדל עדרים אימא לא קמיל. הר"י בגליון: ח"ל הר" הוא אומר אשם הוא. ול"ג אשם אשם אינו כלל לאחר הקטרת אימורים שלישי דלגדל עדרים אימא לא קמיל. הר"ב בגליון: ח"ל הר" הוא אומר אשם הוא וליה הכא, וחול: א" דעולה ובר הועה אלא ודאי קרא אחרינא הוא בפשת צו והקטיר הכל המובחה אשם הוא ומההוא קרא מייתי הכא, וחול: א"ד נקפה לרבות התמורה ובו" אצמר"ך קרא לרבו" ולעיל כי מבר ותמורה שנהגת כו" מצי למימר אודה מעשה לא מבכור משבר המעורות לא קרבה ולעיל כי אמר ותמורה שנהגת כו" מצי למימר אורבה נילף מבכור ומשרה ומורה לא להבה: "המורה לא להבה:

מנח"ם דת"ד זכר ובו". גליון תימה אימא דוכר ונקבה אתא למעוטי טומטום ואנדרוגינוס דבכורות (מא:) דריש להכי, ועוד קשה איך בדיש מנקבה הא א א א מיתור הוא דאי שתיק מינה הו"א דוכר דוקא, וצריך לומר דכיון דכתיב זכר ונקבה בצאן טסתמא אין בקר חלוק דריש מנקבה הא א א א לא מיתור הוא דאי שתיק מינה הו"א דוכר דוקא, וצריך לומר דכיון דת את התכורה. תימה דהא אצטריך קרא בספרא שריה למסחים צה:) לומר דינור קריבה ומה דערך אי מסברא אינה קריבה למה לי למעוטי התם דאניה קריבה ואי מסברא קריבה או שאר קרבנות ממעשר או להקרבה. ופר"ד דבתר דגלי קרא בככור ובמעשר אינה קריבה ואינה קריבה ומר אדגלי בשאר קרבנות הקרבה אצטריך לאשמוע" בכבור ומעשר דאינה קריבה. תוסי אחרוה והוא אצטריך לאשמוע" בכבור ומעשר האינה קריבה והיה אלא הוי אלא הוי אלא הי הלא בכלות תמורה. תוס": אמר שמואל ליקרב ואל"בא דר" אלעור. ומ"מ ברית א שפיר לד"ה וה"ק לר"א מהני קרא ליקרב אבל לרבנן דאמרי דאף היכא דרבי לב"א קרא אינטרן שפיר אפ" לרבנן לרעיה, תוס". גליון ואתיא ככ"ע לר אלעור מיק שיר בער שואל מוא מוא שמואל מוף דוקא כרבי אלעור: "דעייה וא"בא דרב" הב". ומסופק הר"ב בתמורת בעלי מומין כה על מו קרבו רביאו מגור בעלי מומין לא שקרבו רביאו מגור בעלי מומין לא יקרבו ריצאו מגוף דחוי אבל תמורה קריבה. ומסה לי קרא לרעיה הא לתיב מוכר מות אם לאו דרילפלא ולר בעלי מומין לא יקרבו ריצאו מגוף דחוי אבל תמורה קריבה. ומה לי קרא לרעיה הא לתיב בתיבות אם לאו דרילפלא מור בעלי מומין לא יקרבו ריצאו מגוף דחוי אבל תמורה קריבה. ושלה לה לי קרא לרעיה הא מתיב בן אם קריבות אם לאו דדילמא ולד בעלי מומין לא יקרבו דיצאו מגוף דחוי אבל תמורה קריבה. וקשה למה לי קרא לרעייה הא כתיב

הקדשים שנעשו טרפה: אמר לך שמואל. קסבר ר' אליעזר כל היכא דלא חזיא כו' ואנא דאמרי כרבנן: דלמא. הא מני דקתני הא הוו מעיקרא פודין ר"א היא יא: הָדרן עלך יש בקרבנות

הכי ווייל דהחם בלישות הכתוב בשטר דייקי דאין לכתוב בשטר דבר שאינו זריך אבל בלישות דמתני ליכת לתידק כולי האי ובריש מס' יבמות (דף ב.) לא דייק כיון אבור לד עובונאל אן די

קרבי קמ"ל בר פדא אמר לרעיה ואליבא דדברי הכל יפונו (דאתמר) רבא אמר ליקרב

קרב שלמים דהא שלמים עוף ליכא עכ"ל לגו בר פדא אמר לרעיה ואליבא דדברי הכל דאפיי רבי לדן אליעזר דאמר גבי מפריש נקבה לעולה וילדה הוא עלמו יקרב עולה היינו טעמא משום דאיכא שם עולה על אמו פירוש בעולת העוף וקשה לפרש"י דח"כ דמהני שם עולת העוף דשייכא באם להולד להואם הפריש נקבה בעלת מום לעולה וילדה היה לנו לומר דהולד עלמו קרב עולה דהא איכא שם עולת העוף על אמו ומשמע דממעט כל ולד בעלי מומין ועוד דלקמן משמע דלא מהני שם לוזעולה דעוף דאם לולד לוזונראה לה"ר מ"ר לפרש דאיכא שם עולה על אמו כלומר דהדושה קדושת הגוף אם הפריש נקבה לחוילדה לעודהיו לה פדיון ומש"ה דין הוא שיקריב הולד עלמו אבל בעלי מומין דליכא קדושת הגוף עלייהו כלל אין דין הוא שיקרב הולדות אלא ירעו מהרמ״ר מורי: אר דעולה זבר הוא. ולאו בר אולודי הוא ואי תמורה דידיה ודאי קרבה ואי דאשם הלכתא גמירי לה דלרעייה אולא הוא הדין דהוה מלי למימר זכר הוא ולאו בר אולודי הוא כמו גבי עולה אלא ניחא

לא מיבעיא בוולדות דלא מודינא לך אלא אפילו עד מוף העולם לא מודינא

זו אף זו קתני שכן דרך משנה לשנויי הכי ותימה דבריש הכותב (כמוצות פג:) בעי פירי פירות דווקא או עד סוף העולם דווקא או תרווייהו דוקא והכא לא הוה בעי

דתנא לרותיהן ולרות לרותיהן עד סוף כל

העולם למה לי כדדייק הכא דפשיטא ליה דכולהו לריכי למיתני דלא ^{לא]}(הוה ליה למימר)

דפטרי לרות ולרות דלרות אי לאו דתנא

להו לכולהו: נקבה דרבות התמורה.

ואף על גב דכחיב וויהרא כזו והיה הוא ותמורתו יהיה קדש אלטריך קרא לרבויי דקרבה וא"ת מאי שנא דהכא אינטריך

קרא לרבויי דקרב וגבי בכור ומעשר כתיב

קרנו מובויי לקרב הגם בבור המשקר כמיב הם דממעטינן מיניה לש הכא ולא וולדומ ולא ממורמו וי"ל אחרי שכחוב מיעוט גבי

בכור ומעשר אלטריך הכא קרא לרבות:

דאיבא שם עולה על אמו. פרש"י כלומר

עולת נקבה בעולת העוף דחין תמות וזכרות

בעופות אבל גבי וולדות שלמים דבעלי מומין

דאין שם קדשים על אמן דלא מלינו בעל מום

דנקבה שייכא בעולה שהרי מלינו

דר. וא"ת ליתני עד סוף העולם ולא לו ליתני ולדן וולד ולדן וי"ל דלא

קרב באשם ורק משמע דממעט ליה דאינו קרב בקדשים דאמי מיניה ולהכי לא אצטריך דפשיטה הוה דחינו קרב בחשם מו:

ליה למיפרך ממילחא אחריתי וא"ת לפר"ת דאמר הלכה למשה מסיני כל שבחטאת מתה באשם [קרב] עולה אמאי לא מוקי לה באשם וי"ל דבהא לא מצי לאוקומי דפשיטא ליה דאינו

עון הכמידה וברי לחנת מעון מעון הבמידה יון והעך ימנחנ בבית הבמידה קמייל. בקלת סייי כחוב כלון לישנא אחרינא סד"א חמש חטאות מחות דממימין להם בידים הני גרמא אין בידים לא אחרין אטרין אין בידים לא אחרין אטרין

ועשים עולותיך (ש"ח) יח] אף ולדות כל (ש"ח) יע] דלמיתה ולדות כל (ש"ח) יע] דלמיתה אדלא (ש"ח) כן חויא, ס"א לגופא לא נחתא על העריפה וה"ה דסבר דלא קדשה קדושת הגוף

ואנא סבר כרבנן דסברי דקדשי וחנת סבר כרכנן דסברי הקדמי במתורה וה"ה קדושת הגוף וסבר דעדיפא מגעל מוט שקדם מומו להקדישו דאם מת נפדה להאכילן לכלבים (ש"ח) כא) היא דאמר מידי דלא חזיא לגופיה לא נחתא לה קדושת לגופיה לא נחתא לה קדושת

גופיה לא נהתא לה קרושת הגוף (שים) לכן שלמים כתיב. מיכת שלחת נמחק (שים) לגן על אמו כלותר (שים) לדן שלמים של בעלי מומין לאין שם של בעלי מומין לאין שם של מענים (שים, יעב"ץ) לכן קדושת

שלמיס (צ"ק) לון מולו דפליג עליה דר' אלעזר דאמר הוא עצמו הולד מקריב עולה בהא מודו לקלשי (ש"מ) כו] מיעוטין הס"ד. ומה"ד אינו

לרין השופין שם ל. זמה ז' היה ל לרין השופין של רק הס"ד. ומה"ד מנא (ש"ח) לחן דאלטריך רעשית עולותיך (ש"ח) לען מייתי ומקרב קרב דהא לא נמעירי אלא במטאת. תנת (ש"ח) לע] מיימי ומקרב קרבי דהא לגמירי אלא במטאת. מ"א מהו דמימא הא דגמירי חמש מ"א מהו דמימא הא דגמירי חמש